

mentraadte Rigsdag om en ny Toldlov. Desuagtet bragte Ministeriet atter i indværende Samling Toldloven frem paa en Maade, der maatte gjøre enhver Forhandling om den overflødig. Dette straffede sig da ogsaa, idet vor Regjering, da et nyt spansk Ministerium i Vinterens Løb havde gjenoptaget de halvveis afbrudte Forhandlinger, blev tvungen til at hylde sig tilbage fra den nævnte „høieste Grændse af Indrømmelser“.

Hvor svag vor Regjerings Stilling var under Forhandlingerne, fremgaar noksom af, at den ikke kunde opnaa noget Vederlag for sit Tilbud om at gaa ind paa Spaniens oprindelige, men senere opgivne Fordring om fuldstændig Toldfrihed for Salt, naar Spanien saa til Gjengjæld vilde nøies med mindre Kedsættelser paa Vin og Sydfrugter. Med Hensyn til sidstnævnte Artikler opnaaede vor Regjering vel et Afslag i Spaniens oprindelige Fordringer, men disse ses i det Hele at have været indrettede til at slaa af paa. Da vor Regjering nu ved Siden af at gaa ind paa Spaniens Ultimatum med Hensyn til disse Artikler fastholdt sit Tilbud om at frigive hele Salttolden, fremkom den eiendommelige Stilling, at Danmark selv begjærede at faae optaget i en Traktat med en fremmed Magt en Forpligtelse, som den anden Part havde frasagt. Vel er Salt en af de Artikler, for hvilke man fra alle Sider har været enig om at indføre Toldfrihed ved en ny Toldlov, men man har dog kun været enig derom i Forbindelse med en saadan. Finantsministeren har selv ved Sagens 1ste Behandling erkjendt, at Villighed kunde tale for at hede Saltraffinadørene et Vederlag af Statskassen, naar Salt frigives, og dermed raffineret Salt mister sin nuværende Toldbegunstigelse, uden at Raffinadørene samtidig faae Frihed for Told af Kul og for Skibsafgift af Salt, Kul m. m. Dette vilde være ufornødent, naar vi havde bevaret vor Frihed til at lægge nogen Told paa Salt. Regjeringen har saaledes uden Fornødenhed udsat Statskassen for et indirekte Tab foruden det direkte og tænker ikke paa, at vi derved ogsaa i en anden Henseende vilde føres ind paa en ny Vej i vor Toldpolitik, som det vilde være lidet ønskeligt at betænde, nemlig Erstatning af Statskassen til Industridrivende, som fandt sig brøstholdne ved Toldforandringer. Derhos kan der, selv om et Land eventuelt agter at foretage en saadan Forandring i sin Lovgivning, aldrig være Grund til i saa Henseende at binde sig traktatmæssig overfor en fremmed Magt, naar denne ikke forlanger det og ikke byder os Noget til Vederlag. At vor Regjering skulde have ladet sig lede dertil ved den Betragtning, at Handels-traktaten vilde tage sig bedre ud i Befolkningens Dine og lettere vilde vinde Rigsdagens Billigelse, naar den ved Siden af Toldned sættelserne paa Luxusartikler som Vin og Sydfrugter tillige forpligtede os til at frigive Tolden paa en saa almindelig Forbrugsartikel som Salt, eller med andre Ord: at vor Regjering skulde have paaført Landet en traktatmæssig Forpligtelse overfor Udlandet, hvorved der lagdes et Tryk paa vor egen Lovgivningsmagt og paaførtes Statskassen Offre, blot for at paavirke Stemningen herhjemme til Gunst for dens Politik, vilde være saa uforsvarlig handlet, at det maa anses for utænkeligt, skjøndt Conseilspresidentens Ytringer ved Sagens første Behandling kunde tyde derpaa. Endelig var det ulogt uden Fornødenhed at optage denne Forpligtelse i Traktaten med Spanien, da det kunde blive af Betydning for os at have denne Indrømmelse paa Haanden, dersom vi maatte gaa til Tarifforhandlinger med andre Magter. En anden Sag vilde det selvfølgelig være, om vor Lovgivningsmagt under alsidig Overvejelse af de derhen hørende Forhold selv bestemte sig til at ophæve Salttolden.

Dette er det almindelige Indtryk, Flertallet efter alt det Foreliggende har modtaget af de Forhandlinger, der have ført til Afslutningen af de tvende Traktater af 29de Marts. Resultatet blev, at Danmark overfor Spanien forpligtede sig til at binde sin Toldtarif med Hensyn til en Række Artikler, som greb stærkt ind i den bestaaende Lovgivning, endog ud over hvad Spanien holdt paa, og endnu mere i den paatænkte Toldreform, medens Spanien overfor Danmark kun bandt sig paa eet Punkt, nemlig en Told af 18¹⁰ Pesetas for Klippisf og Stokfisk, og dette var tilmed ikke nogen ny Indrømmelse til Dan-